

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

นิยายรัก
รสหวาน

ชุด
สิบ
สอง
เครี

Chiffon_cake เขียน
Chonggong ภาพ

สิบสองรัก

สิบสองรัก ชุด สิบสองเส้า

Chiffon_cake เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2197-2

ภาพปก Chonggong

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 319 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

'สืบสองรัก' คือสืบสองเรื่องพิเศษ (ขออภัยว่าพิเศษจริงๆ นะคะ) ว่าด้วยความ เป็นไปของเหล่าชายหนุ่มมอ B ที่หลายคนคุ้นเคยจาก 'บัลลังก์บัณฑิลา' 'ราชาวิหค' และ 'ดุจนกในกรงขัง' ความสืบของแต่ละคนนอกเหนือจากเล่มก่อนๆ จะเป็นอย่างไรนั้น สืบสองรักเล่มนี้จะมาเล่าหมดเปลือกให้คุณผู้อ่านได้ร่วมรับรู้ เล่าละเอียดชนิดที่ว่า เหมือนได้เห็นกับตาตัวเองเลยล่ะค่ะ!

และแน่นอนว่ากลับไปมอ B ครั้งนี้ไม่ได้เจอ *ทนาย-อาสา สงคราม-อ้าย* และ *คีน-น้ำเงิน* แต่หากคนหรือคนนะคะ ยังมีหนุ่มๆ อีกตั้งสืบสองคนที่กำลังนั่งรอให้คุณผู้อ่าน แวะไปทักทายพวกเขา ซึ่งบางคนได้มีบทบาทไปก่อนหน้านี้แล้ว แต่บางคนก็เพิ่ง ออกโรงมาในเล่มนี้เป็นครั้งแรก ถ้าอยากรู้ว่าจะเป็นใครจูงมือมากับใครบ้างก็รีบพลิก หน้ากระดาษไปพบพวกเขากันเลยคะ :)

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

รักที่หนึ่ง

ตอง ทาวน์ : ศาลาคนรักกัน

คำเตือน : ข้อมูลเรื่องอาการติดอ่าง
ที่ใช้ในเรื่องนั้นไม่ได้อิงข้อมูลทางการแพทย์
เพียงแต่สมมติขึ้นมาเพื่อความบันเทิงเท่านั้น
ผู้อ่านโปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

1

ทาวน์

หนึ่งปีก่อน

ณ งานประกวดดาวเดือนมหาวิทยาลัย B

ทำไมผมถึงมาอยู่ตรงนี้ได้ละ นี่เป็นที่ที่ไม่เหมาะกับเด็กหอสองอย่างผม
มากๆ และผมก็เชื่อว่าเด็กหอสองปีหนึ่งคนอื่น ๆ ก็คิดเหมือนกัน แต่มีอยู่
คนเดียวที่ไม่คิดอย่างนั้นครับ

คนคนนั้นก็คือพี่สงคราม

เขาเป็นบุคคลประเภทถ้าคนอื่นคิดถึงตัวเลข 0 แต่พี่เขาคิดถึงตัวเลข 1
สุดท้ายทุกคนก็ต้องพากันคิดถึงตัวเลข 1 ไปด้วย และสาเหตุที่พี่เขาคิดว่า
เด็กปีสองทุกคนควรมาที่งานประกวดดาวเดือนนี้ก็เพราะมีเด็กหอสองได้
เป็นตัวแทนของบางคนะ พี่สงครามเลยคิดว่ายังไงหอสองก็ต้องมาโชว์พลัง

แสดงออกให้ทุกคนในมอเห็นความสามัคคี ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และก็ความศรัทธา (?)

ที่จริงไม่มีใครในหอสองคิดจะมาเชียร์เพื่อนหรือน้องหรือก ทุกคนรู้ดี อยู่แก่ใจว่ายังไงตำแหน่งเดือนก็ต้องตกเป็นของชายงามแห่งหอสาม สลับ สลับเปลี่ยนคณะทุกปี แต่สุดท้ายผู้ชนะตำแหน่งเดือนก็มักจะเป็นคนที่มาจาก หอสามเสมอ

หน้าตาดีเยี่ยมชนะทุกสิ่ง

ถึงแม้ว่าตัวแทนคณะจากหอสามจะหน้าตาดี แต่ตัวแทนจากคณะอื่นๆ ที่ไม่ใช่เด็กหอสามก็มักจะมีเอกลักษณ์แปลกๆ ให้ชวนมอง บางคนก็ดูมีเสน่ห์ น่าค้นหา (ผมพูดถึงเด็กหอหก) บางคนก็ดูมีออร่าแห่งเงินทองเปล่งประกาย (อันนี้ผมพูดถึงเด็กหอสี่) บางคนก็หุ่นดีเกินผู้เข้าประกวดด้วยกัน (แน่นอน ผมพูดถึงหอตัวเอง) และบางคนก็ดูฉลาดมากกว่าคนอื่น (นี่คือเอกลักษณ์ ของหอหนึ่งครับ)

หลังจากที่โชว์เสียงดังและแสดงความเป็นหนึ่งเดียวกันของเราชาว หอสองไปแล้ว พี่สงครามก็บอกให้ทุกคนยื่นดูการแสดงต่างๆ เย็บๆ และคอย ส่งเสียงช่วงที่พิธีกรพูดถึงชาวหอหุ่นกำยำเป็นระยะๆ หรือบางครั้งพี่เขาก็ให้ พวกเราคอยให้เวลาที่พิธีกรชมเด็กหอสามว่าหล่อจนเกินหน้าเกินตาคนอื่น

ผมไม่ได้รู้สึกว่พี่สงครามเขาจะหงุดหงิดพิธีกรเรื่องนั้นเลย ผมคิดว่า ที่เขาให้พวกเราให้เพราะต้องการยั่วโมโหประธานหอสามอย่างพี่อ้ายมากกว่า นี่แหละคือจุดที่สนุกที่สุดในวันนี้ ถึงแม้ว่าการประกวดจะน่าเบื่อและรู้ดีว่า สุดท้ายหอชายงามคงได้รับตำแหน่ง แต่การที่ได้เห็นพี่อ้ายโกรธและหน้าบึ้งตึง ก็เป็นอะไรที่ชวนมองดีเหมือนกัน คนอะไรก็ไม่รู้หน้าแก่ลึงฉิบหาย

ชายงามก็คือชายงามจริงๆ ตำแหน่งอะไรที่เหมาะสมกับเขา ก็ควรจะให้เขาไปเถอะ...

แต่ถ้าเป็นเรื่องกีฬาหรือการชกต่อยล่ะก็...คงต้องลองมาวัดกับเด็ก หอสองอย่างพวกผมสักตั้งนะ

'ไอนั้นหน้าเหมือนโดนบังคับให้มาประกวดอะ'

เนื่องจากพวกเราไม่มีอะไรทำจึงได้แต่คอยส่องดาวสวยๆ หรือไม่ก็
พูดถึงสิ่งที่อยู่บนเวทีไปเรื่อย

'จริงด้วย'

'ตัวแทนวิศวะไซปะ'

'อยู่หอหนึ่งด้วยนะมึง'

เสียงพูดดังแข็งแรงแซงของบรรดาเด็กหอสองรอบๆ ตัวทำให้ผมต้องหันไป
มองต้นเหตุที่ถูกพูดถึง ก็มันน่าสนใจน้อยซะที่ไหนกัน ผู้เข้าประกวดเดือนอยู่
วิศวะ และก็เป็นเด็กหอหนึ่ง ทุกอย่างมันดูเป็นส่วนผสมที่แปลกๆ ยิ่งไงก็ไม่รู้
เพราะปกติแล้วตัวแทนที่เป็นเด็กหอหนึ่งมักจะเป็นตัวแทนของคณะแพทยฯ
ทันตฯ อะไรประมาณนี้มากกว่า

ผมมองหน้าไอ้คนที่ถูกพูดถึง มันเป็นอย่างที่ชาวหอของผมพูดไม่มี
ผิดเพี้ยน แม้งเป็นตัวแทนวิศวะที่หน้าบึ้งตึงฉิบหาย ไม่ยอมฉีกยิ้มหรือ
แสดงศักยภาพว่าตัวเองเหมาะสมกับตำแหน่งเดือนเลยสักกะดิด แต่ก็
เป็นมนุษย์ที่หล่อดี อีกทั้งยังสูงโปร่งเกือบจะเท่าๆ ตัวแทนหอสองของเรา
เลยด้วยซ้ำ

ทั้งหล่อ หุ่นดี และก็เรียนเก่งแบบนี้...นี่มันเพอร์เฟกต์บอยซัดๆ

หลังจากวินาทีนั้นผมก็ลอบมองมันอยู่เรื่อยๆ มันชื่อว่า 'ตอง' ครับ
แต่ชื่อในการประกวดของมันคือ 'เปตอง' มอผมมีการตั้งชื่อใหม่สำหรับ
ผู้เข้าประกวดเพื่อความจำง่ายด้วยนะ อย่าง 'บิก' ก็เป็น 'บิกเบิ้ม' หรือ 'นซ์'
ก็เป็น 'นซ์ซี่' ฟังแล้วก็โคตรสงสารผู้เข้าประกวดยิ่งไงก็ไม่รู้วะ

ตอนที่ไต่ตองแสดงความสามารถพิเศษ มันก็ทำด้วยหน้าบึ้งๆ ตึงๆ เช่นเดิม
ผมได้ยินเสียงสาวๆ กรีดมันกันใหญ่ทั้งๆ ที่มันก็ไม่ใช่เด็กที่เป็นงานอะไรเลย
การแสดงของมันคือโหล่กลองชุดที่คนมือไวตีนไวเท่านั้นถึงจะเกิด...มันทำได้ดี
อย่างไรก็ดี แถมการตีกลองอย่างดุเดือดของมันก็โคตรจะเข้ากับหน้าบึ้งๆ ของมัน
อีกด้วย

มันได้รับเสียงกรี๊ดลั่นมหลาย...กลายเป็นตัวเต็งตำแหน่งเดือนมหา'ลัย B
ของปีนี้ในที่สุด

เท่านั้นยังไม่พอ ตอนตอบคำถามของมันก็ยังเป็นอะไรที่ชวนจดจำ และก็น่าทะเลาะเนนให้อย่างหมดหน้าตัก คำถามรอบสุดท้ายสำหรับการประกวดเดือนของไอ้ตองนั้นมีอยู่ว่า

'คุณคิดว่าเดือนมหา'ลัยควรจะมียุทธวิธีการพูดอย่างไรในการโน้มน้าวให้เพื่อนๆ นักศึกษาเป็นนักศึกษาที่ดีสมกับคำขวัญของมหา'ลัยที่ว่า 'นักศึกษาดี นักศึกษาเด่น เน้นดำรงตนให้เป็นบุคคลที่มีคุณภาพ' ค่ะ'

คำตอบของมันเป็นอย่างไรที่ผมจะจดจำไปอีกหลายปี มันตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ทว่ามั่นคงและหนักแน่น ชวนเชื่อฉิบเบ้ง

ตอนนั้นผมไม่เห็นว่ามันแอบมือไม้สั้น และก็เหงื่อตก...

'ผมคิดว่าการพูดไม่มีประโยชน์อะไรนอกจากการทำให้เห็นครับ ถ้าผมเป็นเดือน ผมจะไม่พูดอะไรมาแต่จะลงมือทำให้เพื่อนๆ และพี่ๆ ได้เห็นว่าการเป็น 'นักศึกษาดี' นักศึกษาเด่น เน้นดำรงตนให้เป็นบุคคลที่มีคุณภาพ' นั่นทำอย่างไร หากผมทำแล้วผมได้รับแต่สิ่งดีๆ ตอบกลับมา ผมเชื่อว่าเพื่อนๆ พี่ๆ ก็คงทำตามผมบ้างไม่มากก็น้อย แต่บางครั้งการพูดก็มีความสำคัญเหมือนกันครับ ถึงแม้ผมจะบอกว่าการกระทำสำคัญกว่าการพูดเพราะผมเป็นคนพูดไม่ค่อยเก่ง แต่ถ้าจะให้พูดผมก็คงจะพูดสิ่งที่ดี ให้คำปรึกษา เชิญชวนให้เขาทำแต่สิ่งดีๆ ทำอะไรบางอย่างตอบแทนครอบครัวหรือสังคมบ้าง ถ้าไม่เชื่อ... ทุกคนลองมาพูดกับผมดูก็ได้นะครับ ผม...ว่าง'

แม่งฉลาดฉิบหาย...มีการอ่อนแอแยกด้วย

แรกๆ มันก็ฟังดูเป็นคำตอบที่ประดิษฐ์ดี แต่ไอ้ประโยคหลังนั้นน่าจะสามารถเรียกเสียงกรี๊ดได้อย่างถล่มทลาย แม่งพูดแบบนี้คงมีคนในมออยากพูดกับมันอีกนับพันนับหมื่นละมั้ง คำตอบของมันเป็นส่วนผสมที่ลงตัวระหว่างคำว่า 'ฉลาด' 'เป็นตัวของตัวเอง' และก็ 'เรียกคะแนน'

หัวใจของผมเต้นตึกตักกระหว่างที่มองไอ้ตองอยู่บนเวที บางครั้งผมก็รู้สึกเหมือนทุกอย่างรอบตัวหยุดหมุน โดยมีแค่ไอ้ตองคนเดียวที่ยังเคลื่อนไหวอยู่ มันเป็นเช่นนั้นไปอยู่หลายต่อหลายรอบจนผมต้องสะบัดหัวแรงๆ เพื่อเรียกสติของตัวเอง

ผมรู้ตัวดีว่าเป็นมนุษย์ที่พึงพอใจกับคนทั้งสองเพศ แม้ที่ผ่านมามผมจะเคยจีบแต่ผู้หญิงแต่ก็รู้ตัวเองดีว่าผมเองก็ชอบมองผู้ชายด้วย โดยเฉพาะผู้ชายหล่อๆ เนี่ย...

ไอ้ต้องคนนี้หล่อฉิบหาย แม้หน้ามันจะบึ้งหรือมันจะเป็นคนที่ไม่น่าเข้าใกล้ แต่ผมก็ชอบ...มอง

สติผมหลุด แล้วผมก็ไม่สามารถละสายตาจากมันได้อีกต่อไป

สุดท้ายไอ้เด็กหอหนึ่งหน้าโคตรบึ้งคนนี้ก็ได้รับตำแหน่งเดือนมหา'ลัย บอกได้เลยว่าสร้างความแตกตื่นให้กับมวลมหาประชาชนชาว มอ B เป็นอย่างมากรวมถึงผมด้วย เพราะปกติแล้วมีแต่ตัวแทนจากหอชายงามทั้งนั้นที่มักจะได้รับตำแหน่ง แต่ปีนั้นก็ผิดคาด กลายเป็นเจ้าม้ามืดที่มาจากไหนไม่รู้แย่งตำแหน่งพวกหอชายงามไปเฉย

พี่สงครามไม่ลืมที่จะให้พวกเราส่งเสียงไชโยให้ฮิ้วเพราะตัวแทนจากหอสามได้รับตำแหน่งรองเดือนไป พี่อ้ายได้แต่กอลอกตาขึ้นไปบนฟ้า คงเบื่อพี่สงครามมากแต่ก็ทำอะไรไม่ได้

ใครจะไปทำอะไรพี่เขาได้เล่า...

งานประกวดอะไรนี่เสร็จตอนสี่ทุ่มครึ่งพอดี และเมื่อผมกับเพื่อนๆ หอสองที่เป็นเด็กปีหนึ่งเสร็จจากการทานบุฟเฟต์หมูกระทะหน้ามอ พวกเราก็เดินเท้ากลับหออย่างเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า ระหว่างนั้นสายตาของผมหันไปเห็นไอ้ตองผู้ที่เพิ่งได้รับตำแหน่งเดือนมหา'ลัยพอดี มันกำลังเดินเข้าไปในตรอกมืดๆ โดยที่หอบหิ้วของเต็มไม้เต็มมือ

ท่าทางของมันดูโดดเดี่ยวและน่าสงสาร องค์ประกอบในตัวของมันบ่งบอกถึงความเพอร์เฟ็กต์ ทั้งรางวัลต่างๆ มากมายเต็มอ้อมแขนและการแต่งตัวในชุดนักศึกษาที่หล่อเหลา ทว่า...มันกลับดูโดดเดี่ยวเป็นบ้าเมื่อเดินคนเดียวแบบนั้น

'เดี่ยวกูมานะ'

ผมบอกเพื่อนก่อนที่จะทันรู้ตัว เท้าของผมเดินตามหลังไอ้ตองไปเรื่อยๆ ณ ในมือของมันเริ่มหล่นทีละใบสองใบอย่างน่าสงสาร

คณะวิศวฯ แม่งไม่มีพี่เลี้ยงดาวเดือนเลยหรือเงาะเนี่ย ทำไมทำกับ
เดือนมหา'ลัยแบบนี้

'ช่วยถือเปล่า'

ผมร้องถามมันตอนที่เดินตามทัน...ลองคอสเพลย์เป็นคนดีที่โลกใบนี้
ต้องจดจำ คนถูกถามถึงกับทำหน้าเหวอ 'ไม่รู้ว่ามีนตกใจหรือมันไม่เคยเห็น
คนมีน้ำใจกันแน่

'...'

'กูช่วยได้นะ'

มันไม่ตอบกลับผม แต่ส่งถุงสองสามใบในบรรดาเกือบสิบใบมาให้ผมถือ
ถุงเหล่านั้นเบาหวิว คาดว่าน่าจะเต็มไปด้วยตุ๊กตาที่แยกให้มันมา

ผมเดินเคียงข้างมันไปเรื่อยๆ มันแอบลอบมองผมอยู่บ่อยๆ พอผม
หันกลับไป...มันก็ทำหน้าตื่นแล้วทำเป็นมองถนนข้างหน้า

แม่งซื่ออายุได้ไล่ขนาดนี้แต่กลายเป็นผู้ชนะในตำแหน่งเดือนมหา'ลัย
ได้ยังไง งงฉิบหาย

พอถึงรถเก๋งของตอง มันก็เปิดกระโปรงหลังรถเพื่อที่จะให้ผมยัดถุง
ลงไปโน่นให้หมด ผมจัดการได้ภายในเวลาไม่กี่วินาทีก่อนจะมองหน้าอีกฝ่าย

ไอ้ห่า...ผมเพิ่งได้สติ นี่ผมตามมันมาถึงนี่ อึกทั้งยังช่วยมันถือของด้วย
อะไรของกูว่า...หรือเพราะผมทนเห็นมันถือของคนเดียวไม่ได้กันแน่ แต่มัน
ไม่น่าจะใช้แค่เหตุผลเท่านั้นนี่

คำตอบของผมไม่ได้อยู่ที่หน้าหรือเข้าหน้าของไอ้ตองครับ แต่มัน
อยู่ที่ในนี้...ข้างในใจของผมนี่ ตอนนี้อใจผมแม่งเต้นแรงและรัวเร็วเสียจนมัน
แทบจะหลุดออกมาจากอก

ยิ่งอยู่ใกล้ๆ ความรู้สึกก็ยิ่งชัด

ฉิบหาย นี่ผมตกหลุมรักมันเข้าแล้วเหวอ

ผมไม่แปลกใจจากตัวเองจะตกหลุมรักมันตั้งแต่แรกพบครับ ไม่เคย
สักนิด แต่แปลกใจตรงที่ว่าทำไมผมถึงได้กล้าฉิบหายวายปวงขนาดนี้ ทั้งๆ ที่
ปกติแล้วเวลาผมชอบใคร ผมก็ได้แต่แอบๆ เก็บซ่อนเอาไว้ในใจ โดยเฉพาะ

ตอนที่ผมชอบผู้ชายด้วยกัน

อีกอย่างคนเรียนคณะที่ไม่ค่อยจะมีเวลาอย่างผม...มันเหมาะกับการจะมีใครสักคนที่ไหน

ต้องดูเหมือนกำลังรวบรวมสติตัวเองเพื่อที่จะพูดอะไรบางอย่าง ผมได้แต่ยืนนิ่งๆ เพื่อรอฟังขณะที่หัวใจของผมนั้นก็ยังคงเต้นแบบจັบจັงหวะไม่ได้

สีหน้าเขินอายปนความไม่มั่นใจในตัวเองแบบนั้นของมันดูน่ามองยังไงก็ไม่รู้

สำหรับคนที่ไม่ค่อยพูดแล้ว...คำทุกคำที่พูดออกมาคงเป็นอะไรที่จริงใจ

น่าดู

'หะ...ขอบ ขอบใจ' เสียงมันแม่งนุ่มๆ หุ้มเป็นบ้า

เด็กหอสองที่หน้าเกรงขามอย่างผมกำลังยืนเงินต่อหน้าเด็กหอหนึ่งที่ชีวิตจริงแสนจะขี้อายและไม่ค่อยพูด แม่งคงเป็นภาพที่ประหลาดน่าดู

ทำไมมันต่างจากตอนที่อยู่บนเวทีแบบนี้ ผมได้แต่มองนิ่งๆ พลังยี้มเล็กๆ ก่อนจะเกาทำยทอยอย่างเงินๆ

'ไปนะ' ผมบอกলামัน

'ตะ...เดียว'

ผมหันหน้ากลับไปหามันอีกครั้ง สีหน้าของผมเต็มไปด้วยคำถาม อยากรู้ว่ามันจะพูดอะไรต่อ

'หะ...หะ...หอ'

อ้าว อยู่บนเวทีก็พูดปกติดี แต่ทำไมตอนนี้กลับพูดติดอ่างซะงั้นล่ะ...

'หออหออวะ' ผมลองถามทวนดู

'หะ...หออ...ไหน' มันถามผมใช้มัยว่าผมอยู่หอไหน

'ลองทายดูสิ'

มันมองผมตั้งแต่หัวจรดเท้า ก่อนจะค่อยๆ อ้อมแอ้มออกมา 'หออ...

หอสาม'

แม่งเฉี้ยยยย แบบนี้ถือว่าเป็นคำชมครับพี่น้อง! ใ้อันนี้มันคิดว่าผมคือหนึ่งในหอชายงามซึ่งเป็นอะไรที่ผิดมหันต์

'ขอโทษที่ต้องทำให้ผิดหวังนะ เรายุ่หอสองนะ'

'มะ... ไม่น่าเชื่อ'

'...'

'...'

เราทั้งคู่เียบเป็นจุดไข่ปลา จากที่เคยกล้าบัดนี้ผมกลับปิดขึ้นมา
ซะอย่างนั้น ที่จริงผมอยากขอเบอร์ขอไลน์มันเอาไว้ แต่ไม่รู้ทำไมผมถึง
ไม่กล้าที่จะเอ่ยออกไป

อาจเป็นเพราะผมกลัวมันตกใจ มันอาจจะเป็นคนติดอ่างและเป็นคน
ไม่ค่อยมั่นใจในตัวเองก็ได้...

ถ้าผมรูกหนัก... ผมกลัวว่าตัวเองจะแตกแห้ว

อยู่ดีๆ ผมก็จริงจังกับรักครั้งนี้ขึ้นมาเฉยเลย แถมยังจริงจังกับเดือน
มหาลัยอีกด้วย... ไม่ได้มีความเจียมเนื้อเจียมตัวอะไรทั้งสิ้น

'เราชื่อ...'

'ต้องปะ' ผมเอ่ยก่อนที่มันจะพูดออกมา แต่อยากให้เห็นรู้ว่าผมใส่ใจ
'กูเห็นมึงตอนอยู่บนเวทีนี่'

'ดูด้วย?'

'อืม'

'น่าอายมากเลย'

'แต่มึงคือผู้ชนะนะเว้ย ควรภูมิใจในตัวเอง'

'...ซะ...ชื่อ'

'หืม'

'ชื่อนายนะ'

'อ้อ'

'...'

'ทาวน์ ชื่อทาวน์'

'หา' มันอ้าปากค้างราวกับว่ามันรู้จักผมมาก่อนแล้ว

'เคยได้ยินหรือ' ทำไมกูดีใจวะเนี่ย

'เคย'

'...'

'นายได้ทีหนึ่ง...แพथีมอเรา'

มันเป็นเด็กวิหะ แล้วรู้ได้ไงว่าผมได้ทีหนึ่งตอนสอบเข้าเรียนที่นี้

'เพื่อนในหอ...ชอบพูดถึง'

'อ้อ' หอมมันคงจะมีแต่เพื่อนร่วมคณะผมสินะ

'แปลก'

'ยังไง' ผมคงได้พูดกับมันแค่คำสั้นๆ แทนที่จะเป็นประโยคยาวๆ

'เรียนเก่ง แต่ไม่มาอยู่หอเรา'

'ก็แหม...กูชอบออกกำลังกายอะ'

'เสียดาย'

ว้อท?! ใ้อต้องมันเพิ่งจะพูดคำว่าเสียดายเหรห แบบนี้แปลว่าอะไรวะ แปลว่ามันอยากให้ผมอยู่หอเดียวกันกับมันนั่นเหรห

ผมฉีกยิ้มทันทีที่คิดได้อย่างนั้น จากนั้นไม่นานรอยยิ้มผมก็ถูกอะไรบางอย่างมาทำลาย ดาวมหา'ลัยปีนี้กำลังเดินตรงเข้ามา แล้วเธอก็รีบควงแขนใ้อต้องอย่างสนิทสนม

'รอนานมัยคะตอง โทษที่น้ำ จ้าติดถ่ายรูปรุ่นะ' เธอสวยชะจนผมอึ้ง ทั้งตะลึงทั้งเจ็บปวดไปพร้อมๆ กัน 'ขอบคุณตองมากนะที่ถือของมาให้จ้าด้วย'

ผมยืนเป็นก้างขวางคออยู่นานหลายวินาทีกว่าจะได้สติ น่องจ้ามองหน้าผมอย่างงงๆ เล็กน้อย ผมไม่ได้ทักทายเธอ แต่กลับเลือกที่จะก้าวถอยหลังออกมา...ไม่ลืมที่จะเหลือบมองไปที่ใ้อต้อง

สีหน้ามันเป็นสีหน้าที่ผมเดาไม่ออก แต่ที่แน่ๆ มันไม่ได้มีใจจะแก้ต่างว่าสิ่งที่ผมเห็นกับสิ่งที่ผมคิดนั้นมันเป็นคนละอย่าง แล้วมันจะทำอย่างนั้นไปทำไมกัน ผมก็แค่คนที่เดินผ่านมาและก็มาช่วยมันถือของแค่นั้น ไม่มีอะไรมากไปกว่านั้นนอกจากเราเป็นเด็กหอที่อยู่ข้างๆ กัน

ผมโบกมือลามันซ้ำๆ แล้วก็เลือกที่จะไม่หันหลังกลับไปมองอีก วันนั้นเป็นวันสุดท้ายที่ผมได้เห็นมันใกล้ๆ ชัดๆ ผมเลือกที่จะจบรักแรกของผมไว้ ณ ตรงนั้น

ผมเชื่อว่ามันเป็นคือรักแรกพบ แต่มันก็คือ 'อกหักแรกพบ' เช่นเดียวกัน
 เสียตาย แต่ทำอะไรไม่ได้
 มันอาจจะเป็นคนนิสัยดี แต่มันแหม่งไม่ได้ชอบผู้ชายนี้...
 จบ...ข่าว

2

ทาวน์

"ระวังซ้ายครับน้อง"

ผมคออสเพลย์เป็นกัปตันอเมริกาด้วยการวิ่งรอบสะพานพลาสติกของมอ
 จากวันนั้นถึงวันนี้ผมก็ยังเป็นมนุษย์ที่ชอบบอกกำลังกายเหมือนเดิม แต่
 ช้าก่อน...ทุกคนอย่าเพิ่งนึกว่าผมจะมีหุ่นเหมือนนักเพาะกล้ามนะครับ
 เอาเป็นว่าหุ่นผมมันเป็นแค่ผู้ชายเฟิร์มๆ คนหนึ่ง ไม่ถึงขนาดที่ว่าซัดไป
 ทูออกดูรูซุ่มซนเหมือนพวกในหอของผมคนอื่น ๆ

บอกตามตรงว่าผมโคตรไม่มีเวลา แค่นี้ไปเรียนให้ทัน รวมไปถึง
 จัดตารางให้ตัวเองสามารถมาออกกำลังกายได้ก็กินเวลาผมไปทั้งชีวิตแล้ว (?)
 บอกเลยว่าถึงหุ่นผมจะไม่กำยำล่ำบึก แต่ผมก็เป็นมนุษย์ที่สุขภาพดีคนหนึ่ง
 นะครับ

ว่าแต่เมื่อไหร่...ผมทวนเรื่องระบบขับถ่ายในหัวถึงไหนแล้วนะ

ก่อนที่ผมจะนึกถึงรูตูดและระบบที่เกี่ยวข้องกับตุตต่อ ในช่วงระหว่างที่ผม
 กำลังวอร์มดาวนอยู่เสียงโทรศัพท์ที่วางอยู่บนหลังคารถก็ดังซะก่อน หน้าจอ
 โชว์เบอร์ที่ผมเมมเอาไว้ว่า 'ลัดเบรฟ' มันเป็นเด็กหอหนึ่งแต่กลับเป็นคนที
 สนิทกับผมมากที่สุดในบรรดาเพื่อนที่เรียนด้วยกัน

"ว่าไง" ผมรับสาย

[ทาวน์ ไปจองห้องที่ร้านที่ น้ำจะติวระบบขับถ่ายให้]

เจอเด็กหอหนึ่งใช้งานแบบนี้มันช่าง...ช่าง...ช่างหัวผมใช้มั๊ยครับ
 ผมจะคิดมากทำไมเนี่ย ให้ตายเถอะ นิสัยเด็กหอสองนี้มันแกล้งไม่ออกจริงๆ

นิสัยของพวกเขาคือยอมใครไม่ได้เด็ดขาด ยกเว้นคนที่เรารักอะนะ...

"ได้ จะมากขึ้นก็โง่งอ"

[อีกครั้งหัวโมงมั่ง]

"เออ"

[...]

"อย่าทะเลาะมั่ง"

[ใครจะกล้าทะเลาะเด็กหอสองอย่างมั่งครับ ครั้งที่แล้วที่ทะเล พวกกูก็หลบตีนมึง
ฉิบหาย มึงนี่ก็นะ...กับเพื่อนก็ไม่เว้น]

"กูแจตตีนได้หมดอะ"

[นี่เรียนหมอมจริงปะเนี่ย]

"สัต แค่นี้แหละ"

ใช้แล้วยังมาด่าอีก ผมหน้าบึ้งใส่โทรศัพท์ก่อนจะรีบขึ้นรถตัวเองเพื่อ
กลับไปอาบน้ำเปลี่ยนชุดมาอ่านหนังสือ ชีวิตนักศึกษาแพทย์ปีสองอย่างผม
ไม่มีอะไรมากครับ นอกจากเรียนกับอ่านหนังสือ อ้อ สำหรับผมต้องเพิ่มการ
ออกกำลังกายเข้าไปอีกหนึ่งด้วย

ก่อนผมจะออกมาร้านกาแฟ ผมเจอพี่สงครามมาบ้วนเป๊ยนแถวหน้า
หอสองของเราเพื่อที่จะกว่นประสาทพี่อ้ายประธานหอสสาม บอกเลยว่าเป็น
ภาพที่ชาวหอสองเห็นกันจนชินตา บางคนก็หาว่าพี่สงครามสนิทกับพี่อ้าย
แต่บางคนก็หาว่าพี่สงครามชอบพี่อ้ายเลยครับ แน่หนอนว่าไม่มีใครกล้าพูด
เสียงดัง เพราะถ้าลอยเข้าหูพี่สงครามเข้าล่ะก็...เรากลัวว่าเราจะไม่มีชีวิตรอด

ถ้าชอบกันจริงๆ ผมก็สนับสนุนนะ พี่สงครามแม่งโคตรเท่ ส่วนพี่อ้าย
ก็โคตรดูดีอย่างกับมีคนบั่นหน้าพี่เขามา เหมาะสมกันอย่างกับกิ้งก่องไบหยก

ร้านที่เบรพมันให้ผมไปจองก็คือร้านประจำของพวกคณะแพทย์ฯ เรา
พากันเรียกร้านกาแฟนี้ว่า 'ศาลาคณนอนน้อย' เพราะมีแต่พวกเรียนหมอ
เท่านั้นที่จะมานั่งที่นี่กัน ไม่ใช่ร้านนี้มีชื่อจากัดนะครับ เพียงแต่ว่าพวกเรา
ชอบไปกันตั้งแต่รุ่นพี่แล้ว มันจึงกลายเป็นประเพณีสืบต่อกันมารุ่นต่อรุ่น

ถ้าจะถามว่าทำไมถึงต้องจองห้องประชุมนะหะหรือครับ ผมก็จะขอตอบว่า

เพราะเรากลัวคนมาแย่ง แล้วถ้าหากถามต่อว่าใครจะมาแย่ง ผมก็จะขอตอบ
อีกว่าพวกแพทย์ด้วยกันนี่แหละครับ

อย่าเพิ่งเข้าใจผิดคิดว่าเราแข่งขันหรือห้าหั้นเรื่องเรียนกัน พวกเรา
ก็แค่แข่งขันเพื่อแย่งชิงที่นั่งในร้านนี้เท่านั้น เนื่องจากมีคนจากคณะเรามา
อ่านหนังสือที่นี้กันเยอะ หากไม่เข้าใจตรงไหนก็เดินไปถามพวกรุ่นพี่ได้
เพราะฉะนั้นที่นั่งในร้านศาลาคคนนอนน้อยจึงเรียกได้ว่าแรร์ซะยิ่งกว่าแรร์
ยิ่งเป็นที่นั่งในห้องประชุมยิ่งแล้วใหญ่

จริงๆ แล้วผมก็ไม่ได้มีหน้าที่มาจองที่นั่งตลอดหรอก มีแค่ครั้งสองครั้ง
เท่านั้นแหละ แต่ครั้งที่ผมมาจองที่ให้ไม่รู้ทำไมพวกเพื่อนถึงได้พากันเท
แพบจะทุกครั้ง

ขอให้ครั้งนี้อย่าเป็นแบบนี้...

ก่อนเดินเข้าไปในร้านศาลาคคนนอนน้อย ผมเหลือบเห็นรถคันหนึ่งที่
คุ้นตา...แต่ผมมองไม่เห็นป้ายทะเบียนเนื่องจากมีรถอีกคันบังอยู่

จะใช้มั้ยนะ

บ้า..มันเรียนวิศวะนะ มันคงไม่มาที่นี้หรอก

มันต้องไปอยู่ร้าน 'ศาลาคคนปากหมา' ดี

ผมไม่ได้จะกวรวนประสาทท่านนะครับ แต่ไอ้ร้านฝั่งตรงข้ามที่เป็น
ร้านประจำของพวกวิศวะนั้นมันถูกเรียกว่าศาลาคคนปากหมาจริงๆ ไม่รู้ว่า
เพราะไอ้พวกคณะนี้มันรู้ตัวหรือเพราะมันตั้งเพื่อล้อเลียนศาลาคคนนอนน้อย
ของคณะผมกันแน่ แต่ก็ช่างมันเถอะ...สิ่งที่ผมจุกคิดตอนนี้ไม่ได้เกี่ยวกับ
เรื่องนั้นเท่าไรหรอก

ผมกลัวว่าไอ้รถคันนั้นมันจะเป็นรถของไอ้ตองนะสิ

ไอ้ตองเดือนมหา'ลัยปีที่แล้วที่ผมเห็นมันแค่แวบๆ มาโดยตลอด บางครั้ง
ก็เป็นรถ บางครั้งก็เป็นคนขี่ ไม่เคยเห็นชัดๆ หรือเห็นตัวเป็นๆ แบบจับต้องได้
สักที

จำได้มั้ยครับว่ามันคือรักแรกพบของผม และก็ใช่นอกหักแรกพบของผม
เหมือนกัน

ผมยังคงนึกถึงมันอยู่เรื่อยๆ มันก็ตกลงตรงที่ว่าไอ้ต้องมักจะมีผลมาแวบๆ ในช่วงที่ผมกำลังจะมีคนคุย (ทุกคนเข้าใจสถานะนี้กันใช่ไหม) มันทำให้ผมต้องกลับไปรู้สึกใหม่อีกครั้ง จนท้ายที่สุดแล้วผมก็ยังไม่ลืมมัน เป็นเช่นนี้วนไปหลายรอบแล้วมั้ง

เหมือนมันต้องการแกลังกัน...แค่เผลอมาแวบๆ มันก็ทำให้ผมนึกถึงจนลืมเรื่องที่จะมีคนคุยไปเลย อดีตเดือนมหา'ลัยคนนี่แม่งกวนประสาทมั้ยล่ะครับ

ผมทำใจแข็งไม่ยอมพอลโลวไรเซชั่นของมันทุกอย่าง จนตอนนี้ผมไม่รู้ว่ามันหน้าตาเป็นยังไง จะมีหนวดมีเครามั้ย หรือมันอาจจะตัดสกินเฮดไปแล้ว ผมไม่รู้จริงๆ

นับว่าเป็นช่วงเวลาหนึ่งปีที่ตกลงดีทีเดียว

ผมสะดุ้งหัวโล่ความคิดฟุ้งซ่านของตัวเองก่อนที่จะเดินเข้าไปในร้านศาลาคอนนอนน้อย เจ้าของร้านกับบาริสต้าส่งเสียงทักทายผมอย่างรู้จักและคุ้นเคยเป็นอย่างดี ผมจัดการจองห้องประชุมที่มีอยู่ห้องเดียวของร้านอย่างทันทีทัน่วนที่

"ดีแล้วที่มาก่อน ปีสามก็เลี้ยงเอาไว้อยู่เหมือนกัน"

"เหวอครับ ผมจะโดนด่ามั้ยครับเนี่ย" ผมพูดเล่นๆ

"ใครจะไปกล้าด่าเราล่ะ"

เด็กหอสองที่เรียนคณะผมนี้มีอยู่ไม่กี่คนในประวัติศาสตร์มั้งครับ ทุกคนก็เลิกแล้วผมกันหมด

"แต่ถ้าโดนเพื่อนเทอีก พี่อาจจะต้องปล่อยห้องให้พวกปีสามนะ ให้เวลาอีกยี่สิบนาที"

"ได้ครับ เดี่ยวผมเร่งเพื่อนให้"

กฎของร้านนี้ไม่มีที่ข้อเหวอครับ สำหรับห้องประชุมจองล่วงหน้าด้วยตัวเองได้ไม่เกินครึ่งชั่วโมง ตอนอยู่ในร้านจะนั่งจะนอนจะอ่านหนังสือก็ทำได้หมดทุกอย่าง แต่ต้องซื้อเครื่องดื่มหนึ่งแก้วต่อเวลานั่งสี่ชั่วโมง ซึ่งพวกเราชาวคณะก็มักจะทำตามกฎนี้โดยไม่มีขาดตกบกพร่อง

ผมเลือกที่จะมานั่งรอเพื่อนใกล้ๆ กับห้องประชุม ภายในร้านเต็มไปด้วย
ชาวคณะของผมซึ่งก็เป็นคนหน้าเดิมๆ มีหมดตั้งแต่ปีหนึ่งยันปีหก พวกรุ่นพี่
ปีสูงๆ มักจะโผล่มานานๆ ที่เพราะส่วนใหญ่จะไปสิงอยู่ร้านใดโรงพยาบาล
มากกว่า อนาคตผมเองก็ต้องเป็นอย่างนั้นเหมือนกัน

หลังจากใจลอยอยู่สามนาที่ผมก็เริ่มเปิดหนังสืออ่านและก็มีสมาธิ
หนักมากชนิดที่ว่าแม้แต่ตอนบาริสต้าเรียกให้ไปเอากาแฟก็ไม่ได้ยิน เมื่อ
กลับมาั่งอีกครั้งหลังจากรับกาแฟผมค่อยมองเห็นใครบางคนที่นั่งอยู่ตรงโต๊ะ
ใกล้ๆ กันซึ่งเขาคนนั้นกำลังมองมาที่ผมพอดี

หยุดเบ็ดดดดดดดดดดดด

ไอ้ตอมมันไม่ได้โผล่มาให้ผมเห็นแต่เงาแล้ววะ!

ผมอ้าปากค้างเต็ง ตกใจยิ่งกว่าเห็นผีสิบตนรวมกันซะอีก มันหล่อ
ขึ้นมากจนผมไม่สามารถบรรยายออกมาเป็นคำพูดได้ จากที่เคยสูงและ
ผอมโปร่ง บัดนี้ร่างกายของมันกำยำสมส่วนซะจนทำให้การใส่ชุดนักเรียน
ของมันออกมาดูดีเป็นบ้า

หัวใจของผมเต้นแรงอีกครั้งเหมือนตอนที่ผมมองมันจากข้างล่างเวที
เมื่อคราวที่มันประกวดเดือน มันมองมาที่ผม จากนั้นก็ส่งยิ้มให้น้อยๆ
ราวกับต้องการจะบอกว่ามันจำผมได้

นี่ว่าแม่งจะลืมไปแล้ว

ทำไงดี...สามารถสำหรับเรื่องเรียนของผมเริ่มแตกกระจายอย่างบ้าคลั่ง
ผมใกล้จะสอบบดสอบระบบขับถ่ายแล้ว แต่ผมก็ตื่นตื่นเรื่องที่ไต่กลับมาเจอ
ไอ้ตอมอีกครั้งอยู่ดี

ไม่รู้ว่ามันหายจากอาการติดอ่างหรือยัง หรือมันอาจจะยังเป็นน้องบิลด์
ในเรื่อง It อยู่เหมือนเดิม

เป็นอีกครั้งที่ผมเป็นฝ่ายเริ่มรุกมันก่อน

"ไง" ผมทัก

มันมองหน้าผม จากนั้นก็ไม่ยอมพูดอะไรออกมา เตี๋ยวก่อนนะ หรือแม่ง
จะจำผมไม่ได้วะ

ผมไม่กล้าพูดอะไรต่อทั้งสิ้น รู้สึกแหว่แตกที่อุตสำหรับหักไปแต่มันก็ไม่ยอมตอบกลับ ผมตัดสินใจสะกดความตื่นเต้นเอาไว้ในใจ หยิบหนังสือเรียนเพื่อตั้งต้นอ่านอีกครั้ง แม้ครั้งนี้จะรวบรวมสมาธิได้ยาก แต่ผมก็สามารถพาสติตัวเองให้กลับมาอยู่กับระบบขับถ่ายตรงหน้านี้ได้ในที่สุด

โทรศัพท์ของผมสั้น เบอร์ที่โทรเข้าก็คือไอ้เบรฟ

"จะมามั้ยเนี่ย" นี่คือการรับสายของผม ผมเฉลอพูดเสียงดังแบบไม่รู้ตัว แต่ผมกลับรู้ว่ากำลังพยายามหลบสายตาของตองที่มองมา

[มึง คือว่า...]

สัมผัสได้ถึงกลิ่นของคำว่าเท...

[น้ำไม่ไปแล้ววะ เพื่อนๆ ก็เลยแคนเชิลกันหมด]

"-ว้ย!"

เสียงของผมดังพอที่จะทำให้คนทั้งร้านหันมามอง แต่ผมไม่สนใจ ยังไงทุกคนก็รู้ว่าผมมาจากไหน

[ฮือออ อย่าฆ่ากูน้า]

แม้จะโหดแต่ก็อย่ารังแกคนที่อ่อนแอกว่า ผมสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ก่อนจะตอบกลับไปอย่างปลงๆ

"ไม่เป็นไร"

[ขอโทษ]

"ต่อไปไม่มาจองห้องให้แล้วนะ"

[ครับเพื่อน กูจะจำไว้ครับ]

ผมกลกตาทาก่อนจะรีบลุกไปบอกพี่เจ้าของร้านว่าปล่อยห้องให้พี่ปีสามได้เลย จากนั้นตัวผมก็กลับมาหนึ่งที่เดิมอีกรอบ แล้วก็ป็นเช่นเคย...ไอ้ตองมันก็ยังมองมาที่ผมเหมือนเดิม

"มองหาพ่อง"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160621972.html>